

Ξέρει πόσο θά υπέφερε!

Ποιός ξέρει πόσο θ' αγάπησε σ' αυτόν τόν κόσμο!...
Και μέ τις σκέψεις αυτές άφου χαιρέτησα τόν φίλο μου έπεσα νά κοιμηθώ συλλογιζόμενος επί πολλή ώρα στό κρεβάτι, τί μεγάλη συμφορά μπορούν νά επιφέρουν καμμιό φορά σ' έναν άνθρωπο δυό γυναικεία μάτια...

* * *

Θά είχε περάσει ένας μήνας περίπου άπ' τήν ημέρα εκείνη πού πρωτοείδα τόν «Κόκκινο Μάγο» και έκτοτε δέν είχα πειά μάθει τίποτα γι' αυτόν. Πολλές φορές ρώτησα τόν φίλο μου, μά κι' αυτός πού ήταν άπασχολημένος πολύ τελευταία δέν ήξερε τίποτε νά μου πη.

Έξαφνα όμως, κάποιον άπόγεμα πού περπατούσαμε μαζί μέ τόν φίλο μου στήμεγάλη δεινδροστοιχία τής πόλεως, άκούσαμε άπό μακριά νά έρχονται οί ήχοι τής ίδιας εκείνης φωνής πού μέ είχε κάνει νά τρομάξω τόν βράδυ εκείνο...

— 'Ο «Κόκκινος Μάγος»! είπα στό φίλο μου.

— 'Α! θά μένη έδω κοντά τώρα, μου άπάντησε εκείνος.

— Πάμε έως εκεί; τού είπα άμέσως.

'Ο φίλος μου σκέφτηκε μιά στιγμή και ύστερα μου είπε ξερά:

— Ευχαρίστως.

Και πήραμε ευθύς τόν δρόμο πού έφερνε πρós τόν άριστερό μέρος τής πόλεως, λίγο πιό έξω άπ' τόν μεγάλο δάσος τής.

Όσο προχωρούσαμε τόσο περισσότερο ή φωνή άκουγότανε δξύτερη και πιό άγρια. Σέ λίγο όμως, όταν πλησιάζαμε πρós τήν καλύβα του, δέν είχε άρχίσει νά σκοτεινιάζει και μόνο τόν λυπητερό τραγουδι τού κούκου διέκοπτε καμμιά φορά τήν άπόλυτη ήσυχία τής άνοιξιάντικης εκείνης νύχτας.

Στρίψαμε πίσω άπό ένα μικρό λοφίσκο και δεξιά διεκρίναμε μιά μεγάλη σπηλιά πού μαύριζε μέσα στό σκοτάδι...

— Έδω είνε! μου είπε ό φίλος μου.

Προχωρήσαμε και περάσαμε σκυφτοί μέσα άπό τήν τρύπα τής σπηλιάς.

Ένα μικρό λυχνάρι γαντζωμένο έπάνω σ' ένα χοντρό κορμό έληās, έφεγγε άμυδρά στό κατασκότεινο αυτό και ύγρο σπήλαιο. Χάμω στό χώμα, έπάνω σέ κάτι κουρέλια, ήτανε ξαπλωμένος ό «Κόκκινος Μάγος».

Μόλις άκουσε ανθρώπινα βήματα σήκωσε τόν κεφάλι του λιγάκι και κύτταξε πρós τόν μέρος μας. Μιά σβυσμένη φωνή ξέφυγε άπ' τόν στόμα του:

— Μύριαμ! Μύριαμ!

Έμεις σταθήκαμε. Δέν τολμούσαμε νά προχωρήσουμε γιατί καταλάβαμε ότι μάς πήρε γιά τήν γυναίκα εκείνη πού χρόνια τώρα βασάνιζε τόν μυαλό του...

— Μύριαμ! Μύριαμ! Ξαναείπε ό «Κόκκινος Μάγος»...

— Έλα! Πεθαίνω!... Μή θέλεις άκόμα και τώρα, στίς τελευταίες αυτές στιγμές νά μέ περιφρονής...

Η φωνή του όσο πήγαινε έσθυνε περισσότερο. Τό πρόσωπό του ήτανε κατακόκκινο, φλογισμένο. Τά μάτια του έβγαζαν μιά παράξενη λάμψη μέσα στό άμυδρό εκείνο φώς τού λυχναριού... Καιγότανε, δίχως άμφιβολία, άπό δυνατό πυρετό και παραληρούσε...

— 'Ο δυστυχής! ψιθύρισε σ' ατί μου ό φίλος μου. Είνε, φαίνεται, στά τελευταία του άπόψε...

Περάσαν μερικά λεπτά άγωνίας. 'Ο «Κόκκινος Μάγος» εξακολουθούσε νά προφέρει άκόμα τόν όνομα τής γυναίκας εκείνης. Έκανε τώρα νεύματα πού έδειχναν πώς τήν καλούσε κοντά του.

'Ο φίλος μου προχώρησε λιγάκι μπροστά κι' έγώ έμεινα καρφωμένος στή θέσι μου.

— Πεθαίνω... Μύριαμ! είπε μιά φορά άκόμα ό «Κόκκινος Μάγος» και έφερε τόν χέρι του στό άριστερό μέρος τού στήθους του.

'Ο φίλος μου προχώρησε άκόμα λιγάκι και άπλωσε τόν χέρι του. 'Ο «Κόκκινος Μάγος» τόν πήρε και τόν έσφιξε δυνατά, τραβώντας τόν φίλο μου κοντά του.

— Έλα, Μύριαμ... Έλα! είπε. Χρόνια τώρα βασανίζομαι! Έλα! Αχ! Πόσο ζεστό είνε τόν χεράκι σου... Έλα,

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στή Ρωσία κατά τήν επανάσταση τά έρυθρά στρατεύματα εύρίσκοντο εις διαρκείς συγκρούσεις μέ τά λευκά και ήταν δύσκολο νά κάμη κανείς ένα ταξίδι άπό τήν μιά πόλι στήν άλλη, χωρίς τόν κίνδυνο νά βρεθής σέ δυσάρεστες περιπέτειες.

Ένας Έβραίος έτόλμησε, ώστόσο, νά επιχειρήσει μιά πορεία σ' ένα δρόμο όπου αλληλοδιαδόχως περνούσαν έρυθροί και λευκοί. Άλλά μόλις προχώρησε λίγο ένα άπόσπασμα στρατιωτών τόν έσταμάτησε. 'Ο διοικητής είπε νά τόν φέρουν μπροστά του γιά νά τόν ανακρίνη.

— Σέ ποιό κόμμα ανήκεις; τόν ρώτησε. Είσαι έρυθρός ή λευκός;

'Ο Έβραίος έσκέφθη γιά μιά στιγμή κι' έρριψοκινδύνευσε μιά άπάντησι:

— Λευκός, είπε.

— Τί; Είσαι λευκός; φώναξε ό επί κεφαλής τού άποσπάσματος, πού ήταν έρυθρός.

Και άμέσως διέταξε τούς στρατιώτες του:

— Πάρτε τον και δώστε του είκοσιπέντε ραβδισμούς.

Έπειτα άπό αυτό τόν ξύλο ό Έβραίος εξακολούθησε τόν δρόμο του. Άλλά σέ λίγο άλλο στρατιωτικό άπόσπασμα τόν σταμάτησε. Εκείνος θυμήθηκε τί είχε πάθει πρωτίτερα κι' άρχισε νά φωνάζη:

— Είμαι έρυθρός, είμαι έρυθρός!

Άλλά αυτό τόν άπόσπασμα ανήκε στους λευκούς και ό επί κεφαλής διέταξε νά μετρήσουν στή ράχη τού Έβραίου είκοσιπέντε ραβδισμούς.

Ύστερα άπό κάμποσο δρόμο, ό Έβραίος, εκεί πού συλλογιζόταν ότι είνε έξ ίσου κακό τόν ν' ανήκη και εις τόν ένα κόμμα και εις τόν άλλο, συνάντησε άλλο στρατεύμα.

— Τί είσαι; τόν ρώτησαν πάλι. Λευκός ή έρυθρός;

'Ο Έβραίος άφησε ένα στεναγμό και είπε:

— Τί μ' έρωτάτε, άφου όπωσδήποτε πρόκειται νά μέ δείρετε, Βαράτε!

* * *

Στίς 17 Φεβρουαρίου 1887 έλήφθη στό ύπουργείο τών Έσωτερικών τόν κάτωθι τηλεγράφημα: «Υπουργείον Έσωτερικών

Α θ ή ν α ς,

Κεραυνοϋ πεσόντος θύματα έξ.

Άστυνομ. σταθμάρχης Μυρτουτιών»

Τόν Υπουργείον έζήτησε τότε δι' άλλου τηλεγραφήματος τόν όνοματεπώνυμα τών θυμάτων. Και ό εύφυής άστυνομικός σταθμάρχης έσπευσε νά στείλη τόν άκόλυθο τηλεγράφημα στό Υπουργείο και νά βάλη τά πράγματα στή θέσι τους:

«Έξ οϋκ έστιν αριθμός, άλλα γίδας!»

άκούω τήν καρδούλα σου πού χτυπάει... Σ' αγαπώ, Μύριαμ! Σ' αγαπώ όπως δέν σ' αγάπησε κανένας άκόμα στον κόσμο...

Προφανώς ένόμιζε τήν ώρα αυτή ότι ό φίλος μου πού τού είχε δώσει τόν χέρι του δέν ήταν άλλος άπό τήν αγαπημένη του γυναίκα...

Κυττούσα κατακίτρινος άπό τήν ταραχή και τή μεγάλη μου συγκίνηση...

Τρία λεπτά άκόμα πέρασαν. Η φωνή τού «Κόκκινου Μάνου» μόλις άκουγότανε... Έξαφνα τά μάτια του καρφώθηκαν άπλανή πρós τόν ουρανόν κι' ένας σπασμός κλόνισε όλο του τόν κορμί. Τά πόδια του τεντώθηκαν και μέσ' άπ' τόν στόμα του ξέφυγε μιά τελευταία συλλαβή...

— Μύρ...

Μά δέν πρόφτασε ό δυστυχής νά τήν τελειώσει γιατί ό θάνατος τού είχε κλείσει πειά γιά πάντα τόν στόμα...

'Ο φίλος μου έσκυψε και τούκλεισε τά μάτια, κι' έγώ πού έστεκα εκεί καρφωμένος άκόμα στήν ίδια θέσι, δέν μπόρεσα νά συγκρατηθώ. Έβγαλα τόν μαντήλι μου και σκούπισα δυό δάκρυα πού έτρεξαν άπό τά μάτια μου...

Ήταν, αλήθεια, πολύ άξιολύπητος! 'Ο Θεός άς τήν συχωρέση...

